Zlatého Trapsavce si odvezl v letošním roce Jan Frána Hafran s prózou Esemeska. Tuto cenu získá vždy nejlépe hodnocená práce nezávisle na kategoriích. Z 235 zaslaných příspěvků porota ocenila třiadvacet, na slavnostním ohni pak všechny zazněly a přítomní autoři a autorky si ceny převzali. A nejen to, tradičně patřilo sobotní odpoledne malé hudební přehlídce Trapsavytí, křtům nových sbírek, seminářem autorů s porotou i trapsaveckému veletrhu trampské literatury...
Tentokrát tedy uveřejňujeme absolutně vítězný příspěvek a báseň Střelec, která se také zapsala k tomu nejlepšímu, co letošní ročník dal.
Více informací najdete na: www.trapsavec.cz Krásné čtení Belmondo **Střelec** Oral jsem.
Osel. Ovláčel.
A stromům rostly letokruhy.
Terče jsem míval na dostřel.
Bezpečně trefil každý druhý...
Čas jako věčný zběh i rváč
do kanad strká zlaté lžičky.
Děkuju pěkně!
Není zač.
Já dělím měsíc na měsíčky.
Já vůbec nejsem střelců král.
Terč už mě dávno nezajímá.
Lásky jsem všechny zaoral.
Mám letokruhy pod očima... ***2. místo poezie oldpsavců 2015 – Vlasta Ať ka Hlavatá***

Esemeska Jsou situace, kdy i malý zrnko písku dokáže spustit lavinu, řetěz událostí, který, jakmile se dají do pohybu, jedou si po svým a na přání toho zrníčka už vůbec neberou ohled. „Uz nemuzu, nema cenu mi psat, je konec, jsem mrtvej!" zněl text SMS zprávy, kterou Špičník v pátek večer odeslal svojí přítelkyni a která se vzápětí tím zrníčkem měla stát.
Tu ženskou si nabalil před půldruhým rokem. Jmenovala se Alžběta, byla svobodná a on měl za sebou čerstvě rozvod, jemu bylo něco málo přes čtyřicet let, ona byla trochu mladší.. Byla hodná, starostlivá, až se divil, že jí žádnej z předešlých vztahů nikdy nevydržel na tak dlouho, aby se vdala a měla děti. Byla taky tolerantní, což oceňoval. Špičník byl tramp do morku kostí, a i když ona ne, alespoň zpočátku s ním párkrát vyrazila a zdálo se, že jí společnost jeho kamarádů vyhovuje. Později sice její zájem ochladl, ale pořád pro něj nebylo problém, kterýkoliv víkend vyrazit ven. Začali spolu žít, nastěhovala se k němu do podnájmu, a pak se všechno pomalu, ale jistě začalo měnit. Respektive, ona se snažila změnit jeho. A to od základu.
Tu osudnou zprávu odeslal z jistý podbrdský hospody, kde se právě odehrávala rozverná merenda, pořádaná na oslavu padesátin jeho dobrýho kamaráda Benyho. A právě odjezd na tuhle oslavu spustil další vlnu dobrých rad i výčitek od jeho partnerky. Že už nemá na starý kolena blbnout a začít se chovat seriózně, že má omezit alkohol a kouření, že určitě zase bude pojídat polospálený uzeniny a další nezdravý jídla, což škodí jeho zdraví. Docela rád ujel na vandr, ale i tam ho díky mobilnímu operátorovi dostihla. Napřed telefonáty, a když je přestal brát, esemesky. To všechno k pobavení ostatních pardů. Připadalo mu ubohý vypnout telefon, tak alespoň ztlumil vyzvánění a odbíhal příležitostně odpovídat a uklidňovat ji. Předsevzal si, že bude slušnej a na každou zprávu odpoví. Bylo to ale náročný, proto udržoval odhodlání alkoholem. Co kárající esemeska od ní, to velkej panák. Kolem půlnoci se nad lokálem rudohnědě zatáhlo a začaly pršet fernety, který oslavenec dával k dobru. Díky tomu se Špičník

rychle ocitnul na pokraji schopnosti smysluplně obsluhovat telefon a zřetelně cítil, že rychle ztrácí schopnost se udržet na nohou. Rozloučil se s ostatními a vydal se tmou na svůj oblíbenej camp ve vojenským pásmu. Z posledních sil odeslal výše uvedenou zprávu, která měla podle jeho představ znamenat, že už má dneska dost pití, jde spát a nemá cenu mu dál psát.
***
Alžběta nevěřícně zírala na displej a propadala panice.
„Chce se zabít! Já ho dohnala k sebevraždě!"
Na její esemesky nereagoval, telefon nebral. Horečně uvažovala, co musí udělat. Brácha! Dělá u záchranářů, ten si bude vědět rady.
„Musíš něco udělat, Martine, jinak to nepřežiju. Do smrti bych si to vyčítala," brečela do telefonu. Její bratr záchranář Martin měl právě službu na dispečinku.
„Uklidni se, ségra, nebude to tak horký," servíroval jí těšínský jablíčka.
Marně. Jen na sebe přivolal příval výčitek, že je mu jeho vlastní sestra lhostejná, doprovázenej srdceryvným hysterickým pláčem.
Věděl už svý. Alžběta si tímhle svým nešťastným přístupem vždycky dokázala spolehlivě zlikvidovat každej vztah a přimět jakýhokoliv chlapa k panickýmu útěku od ní. Proto byla pořád ještě nezadaná a on jí coby sourozenec zbyl, protože se ségrou se prostě rozejít nedá.
„Dostala dalšího," uvědomil si. Byla to škoda, tenhle díky svý téměř flegmatický povaze vypadal hodně nadějně.
„Víš co, řekni mi kde je a já tam pošlu sanitku, jo?" rozhodl se jí pomoci.
O chvíli později už byl sanitní vůz na cestě do oné hospody.
***
Špičník se ve stavu značný podroušenosti prodíral ke svýmu campu. Ve tmě napřed ztratil baterku a o chvíli později i cestu. Teď zrovna pekelně nadával, protože zakopnul a vletěl rukama přímo do ostružiní, který ho bolestivě zdrápalo na předloktí. Ale byla to i klika, uvědomil si, že právě takový hustý ostružiny rostou na vysejpce pod campem. Za deset minut se už svalil pod přístřešek a hned, jak na sebe natáhnul spacák, tvrdě usnul.
***
„Martine, máme problém," volal kolega ze sanitky, „ten chlapík už v hospodě není, říkají tu, že se sbalil a šel někam do lesa. Prej vypadal dost zničeně, dostal nějaký špatný zprávy."
„Do háje! Víte kam?"
„Jo, ukázali mi to na mapě, ale tam se sanitkou nedostaneme."
„Do háje," zopakoval zase Martin, „pošlete mi souřadnice, zkusím zjistit, jestli je tam nějakej jinej přístup. Snad si do tý doby nic neudělá."
Za chvilku mu data dorazily. Bylo to špatný. Tam by se dostal jenom nějakej džíp. Nebo vrtulník. Kouknul do mapy a zjistil, že má přeci jenom trochu štěstí, sotva tři sta metrů od udanýho místa byla rovná plocha, na který běžně přistávaly armádní helikoptéry při cvičeních. Na chvilku zaváhal, on takovej vzlet vrtulníku přeci jenom není jen tak, pak si ale vzpomněl na hysterickou ségru a zvedl mikrofon vysílačky.
***
Špičník slastně chrápal a hlavou se mu honily těžký opilecký sny. Právě byl někde u řeky, když tu najednou její tichej šum přehlušil řev rozbouřený vody. Blížila se zátopová vlna. Začal se ve spacáku zmítat, protože se v tom snu právě topil. Pak se na něho někdo vrhnul a tahal ho z vodního přívalu ven. Napůl se probudil a obtížně se vracel do reality. Jeho alkoholem opojenej mozek se s ní nedokázal srovnat, zvlášť, když ani pro probuzení ten rachot neustával a pořád ho nějaký cizí ruce tahaly a vlekly. Zmohl se jenom na chabej a nekoordinovanej odpor.

„Je ožralej jako prase," konstatoval jeden ze záchranářů, „jseš si jistej, že je to sebevrah?"
To už ho měli připoutanýho na nosítkách a šoupali ho do vrtulníku. Druhej ho prohlížel.
„Možná jo, podívej na ty ruce!" ukázal na předloktí, plný krvavých ran a šrámů, který si Špičník přivodil pádem do ostružin.
„Jo, jenže ty rány jsou mělký a zaschlý, takhle by se asi těžko zabil."
„Možná na to byl moc ožralej, nebudu riskovat, že až vystřízliví, vylepší to. Vezmeme ho na psychiatrii, oni už si to tam rozhodnou sami."
Kejvnul na pilota a motory helikoptéry nabraly otáčky.
***
„Nepřeskočilo ti?" volal ráno Martinovi jeho dávnej kámoš, doktor z psychiatrie, „poslals mi sem opilce, kterej na nějakou sebevraždu neměl ani pomyšlení. Kvůli tomu jsi vypravil vrtulník?"
„A co ty rány na rukách? Kluci říkali, že měl zkrvavený předloktí."
„Říká, že se poškrábal o nějaký trní. A já mu věřím, vypadá to tak, rozhodně to nejsou řezy, těch už jsem pár viděl."
„Doprčic, to je průšvih," vydechl Martin a vzápětí doktorovi odvyprávěl celou tu story se svou hysterickou sestrou.
„Takže pokud tomu dobře rozumím, jste oba v pěkným maléru."
„Spíš já, ségra mi volala na soukromej mobil, ani to nešlo přes sto dvanáctku. Přece jí nemůžu prásknout."
„Na kolik takovej planej vzlet přijde?" zeptal se doktor.
„Ani se neptej," odtušil Martin, „hele, musíš mi pomoct! Už kvůli Alžbětě, tohle by ji zničilo. Nech si ho tam pár dní, jako že ty sebevražedný sklony opravdu měl, prosím."
„Víš, co po mně chceš? Co lékařská etika?"
„A co kamarádství?" nedal se Martin.
***
O měsíc později konečně dorazil Špičník zase do práce. Napřed nechápal, co a proč se stalo, i když předpokládal, že v tom má prsty Alžběta. V blázinci do něj rvali nějaký prášky a každou chvíli mu někdo cpal, jak je život vzácnej a krásnej. Jako by to nevěděl. Marně vysvětloval, že je to celý omyl, naopak, čím víc si stál na svým, tím víc toho do něho hustili. Když mu došlo, že takhle by se odtud nedostal, snažil se jim vyhovět. Nakonec si posypal hlavu popelem, přiznal, že sebevražda byla chyba a dělal všechno, co po něm chtěli. A teď byl konečně venku s pocitem, že už má všechno za sebou. Neměl.
„Podívej, Franto, zakázek je málo, museli jsme sáhnout k reorganizaci a snížit stavy. Takže ode dneška ti běží výpovědní lhůta, tak si vezmi svoje věci a můžeš jít domů. Za dva měsíce si přijď pro zápočťák," přivítal ho šéf bez obalu.
„Šéfe, to mi nemůžete udělat," protestoval, „teď jsem přišel o spoustu peněz a nemůžu bejt bez práce. Na krku mám splátky a dlužím za nájem a alimenty. Vždyť jsem byl z nejlepších, to přeci víte!"
„Byl jsi, Franto, ale dobře víš, proč tě zavřeli do blázince. Já nebudu riskovat, že tě tady jednou najdeme oběšenýho na klice, dovedeš si představit, jakej by to byl průšvih? Přišel bych o zákazníky, kdyby se to rozkřiklo. To by mi mohlo položit firmu! Je mi líto."
Šel domů, do svýho podnájmu. Už včera, když ho přivezli, zjistil, že Alžběta si sbalila věci a odstěhovala se. Ani se nedivil. Byl radši, že je pryč, nebyl si jistej, co by udělal, kdyby ji tam našel. Asi by z toho byl průšvih ještě daleko větší. Uvařil si kafe a přemýšlel co dál.
„Práce v háji, prachy žádný. No co, žít se musí dál.
A než si něco najdu, aspoň si užiju pár vandrů. Už mi to chybí. Doufám, že mi kluci alespoň

vzali z campu věci. Musím se jim ozvat."
Jeho úvahy přerušil dveřní zvonek.
„Tak to jsme si nedomluvili," spustila domácí bez pozdravu, „dlužíte mi za nájem. Tohle je počestnej dům. Já tady blázna nechci! Ani se nedivím paní Alžbětě, že se od vás odstěhovala. Chudinka z toho byla celá špatná, když mi to vyprávěla. Máte okamžitou výpověď, sbalte si věci a do zítra ať jste pryč!"
Špičníkovi došlo, že právě stal bezdomovcem.
***
Hajnej se drápal pasekou do kopce. Byl na pravidelný obhlídce rajónu a právě se chystal na inspekci trampskýho campu, kterej už pěknou řádku let stojí tady pod vrcholem kopce. Když se k němu přiblížil, uviděl obrázek, kterej ho vyděsil. Na pařezu tam seděl zarostlej, špinavej a na pohled zdrchanej chlap, v ruce skoro vypitou flašku rumu, vedle sebe zapíchlou kudlu a na větvi nad ním přehozenej provaz se smyčkou. Hajnej váhal jenom chvilku a pak pomalu, aby na sebe neupozornil, vytáhl mobil a vytočil stodvanáctku. ***Zlatý Trapsavec 2015 – Jan Hafran Frána***